

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/80/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118338551
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboš Kunay
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:6118338551.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a sudcov Mgr. Angeliky Sopoligovej a JUDr. Borisa Brondoša, v spore žalobcu KRUK Česká a Slovenská republika, s.r.o., ul. Československé armády 954/7, Hradec Králové, Česká republika, IČO: 24 785 199, zastúpeného Advokátska kancelária Gallo, s.r.o., Martin, Jilemnického 4012/30, IČO: 36 715 352, proti žalovanej A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX, o zaplatenie 463,50 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 12Csp/118/2018-159 z 19. júla 2021

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej zamietavej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania.
- II. Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanej sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 82,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 82,38 eur od 17.12.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 64,46 %, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

Vychádzal zo žaloby, ktorou sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 463,50 eur s príslušenstvom titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu - Provident Financial, s.r.o. a žalovanou dňa 13.11.2014, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý bezúčelový úver vo výške 1.200 eur. Úver sa žalovaná zaviazala uhradiť v 60-tich týždenných splátkach, pričom prvá splátka bola splatná 7. kalendárny deň po poskytnutí peňažných prostriedkov (20. kalendárny deň po podpísaní zmluvy – dňa 03.12.2014) a posledná splátka mala byť splatná 07.01.2016, avšak žalovaná porušila svoje povinnosti uhrádzať záväzky riadne a včas a zaplatila len splátky v celkovej výške 736,50 eur.

Súd prvej inštancie o žalobcom uplatnenom nároku z predmetnej zmluvy o úvere rozhodol rozsudkom zo dňa 16.05.2019 č.k. 12Csp/118/2018-84 tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovanej priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu. Na základe žalobcom podaného odvolania Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací uznesením zo dňa 21.10.2020 č.k. 3Co/230/2019-134 zrušil uvedený

rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uložil súdu prvej inštancie opätovne posúdiť uplatnený nárok, náležite rozhodnutie odôvodniť tak, aby zodpovedalo požiadavkám na rozhodnutie, zároveň opätovne vyhodnotiť, aká čiastka peňažných prostriedkov bola žalovanej veriteľom skutočne poskytnutá a vychádzajúc zo sumy, ktorú žalovaná uhradila a záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru skúmať možné premlčanie eventuálneho zvyšku nároku žalobcu tak, že sa vysporiada aj s jeho námietkami uvádzanými v odvolaní a vysvetlí, ako vyriešil otázku výšky splátok a pôvodne dojednaný termín konečnej splatnosti úveru 7. deň 60-teho týždňa po dni uzavretia zmluvy a posúdi aj ďalšie otázky potrebné pre rozhodnutie.

Súd prvej inštancie po vrátení veci odvolacím súdom z vykonaného dokazovania zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola dňa 13.11.2014 uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 1.200 eur, pri dohodnutom úroku 24,20 % ročne a uvedenom poplatku za garantovanú službu vo výške 210,04 eur, v dôsledku čoho RPMN bola v zmluve uvedená vo výške 66,90 %, priemerná hodnota RPMN vo výške 44,06 % a celková čiastka, ktorú žalovaná mala zaplatiť (úver a celkové náklady) predstavovala 1.596,22 eur. Žalovaná sa zaviazala úver splácať v 60-tich týždenných splátkach s výškou splátky 26,61 eur, keď konečný termín splatnosti úveru bol v zmluve uvedený ako 7. deň 60-teho týždňa po dni uzavretia zmluvy. Zistil taktiež, že dňa 13.11.2014 uzavreli zmluvné strany zároveň aj zmluvu o poskytnutí služby Komfort a za v nej špecifikované služby sa žalovaná ako zákazník zaviazala zaplatiť celkovú odmenu 618 eur tiež v 60-tich pravidelných splátkach. Z predloženého výpisu splátok a úhrad zo strany žalobcu mal preukázané, že žalovaná vykonala úhrady v celkovej výške 736,50 eur. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016 spoločnosť Provident Financial s.r.o. postúpila pohľadávku voči žalovanej žalobcovi. Z predžalobnej výzvy mal preukázané, že žalovaná bola vyzvaná na úhradu dlžnej sumy vo výške 1.545,75 eur v lehote do 02.09.2018. Súd prvej inštancie citoval § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1,3,5 a 6 a § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1,2, § 19 ods. 1 a 5 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a ďalej § 266 ods. 5, § 263 ods. 1, § 261 ods. 3 písm. d), § 497 a § 499 Obchodného zákonníka a tiež § 3 ods. 1, § 39, § 100 ods. 1, § 101, § 103 a § 112 Občianskeho zákonníka a citoval aj § 17 ods. 1 a § 25g zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení zákona č. 438/2015 Z.z. Za jednoznačne preukázané pokladal, že vzťah založený zmluvou zo dňa 13.11.2014 je vzťahom spotrebiteľským a uvedenú zmluvu je tak potrebné posudzovať ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 53 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Charakterizoval znaky spotrebiteľskej zmluvy a upozornil, že spolu s predmetnou zmluvou v ten istý deň strany uzavreli aj zmluvu o poskytnutí služby Komfort. Tieto zmluvy podľa neho obsahovo vzájomne súvisia a samotná zmluva o poskytnutí služby Komfort sama o sebe nemá žiaden význam. Táto totiž predstavuje doplnkovú službu súvisiacu s poskytnutím spotrebiteľského úveru žalovanej a odmena za doplnkovú zmluvu o poskytnutí služby Komfort je teda len jednou časťou z celkovej odplaty žalobcu za poskytnutie úveru a celá odmena žalobcu spojená s poskytnutím úveru je tak dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi a ako celok je neplatná. Samotný dohodnutý poplatok považoval za neprimerane vysoký a aj odmena z doplnkovej služby musí byť zahrnutá v celkových nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a tiež do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov. Zmluva o spotrebiteľskom úvere vo výsledku neobsahuje správny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a ani údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods.2 písm. e) zákona č. 129/2010 Z.z. a preto predmetný spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov. Podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 13.11.2014 splatnosť prvej splátky nastala 20. kalendárny deň od uzavretia zmluvy, t.j. dňa 03.12.2014 a následne splatnosť každej ďalšej splátky nastala 7. kalendárny deň splatnosti a jednotlivito rozpísal dátumy 2. až 60. splátky počnúc dňom 10.12.2014 a končiac dňom 20.01.2016. V otázke premlčania nároku uplatneného žalobcom, vychádzal z výšky mesačnej splátky v zmluve, teda zo splátky vo výške 26,61 eur, ktorou vydell celkovú sumu poskytnutého úveru a dospel k výpočtu 45-tich mesačných splátok po 26,61 eur a 2,55 eur ako 46. splátky do celkovej sumy úveru. V súvislosti s takto určenou výškou mesačnej splátky súd prvej inštancie poukázal na sprísnenú ochranu spotrebiteľa v intenciách § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 266 ods. 5 Obchodného zákonníka platného a účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy a použitie výkladu, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší zdôvodnil tým, že výška mesačnej splátky pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere sa nemení a tento je z hľadiska posudzovania otázky premlčania pre žalovaného ako spotrebiteľa výhodný, nakoľko pri rozpočítaní ním realizovaných úhrad na takéto splátky s ich nezmenenou mesačnou výškou ich má síce uhradený menší počet, avšak čo do zvyšného počtu takto neuhradených splátok do celkovej sumy bezúročného a bezpoplatkového úveru, v prípade

námietky premlčania, je premlčaná pomerne väčšia suma nárokov veriteľa. S poukázaním na § 11 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. uzavrel, že nakoľko predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, žalovaná bola povinná uhradiť len poskytnutú sumu úveru, teda sumu 1.200 eur, a to pri dodržaní splatnosti a výšky jednotlivých splátok, na ktorých boli zmluvne dohodnutí, a to až do momentu, kým na základe tohto dojednaného splátkového kalendára neuhradila túto poskytnutú sumu ako sumu úveru, ktorý je bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom k uvedenému a berúc do úvahy, že žaloba bola na súde podaná 18.09.2018 považoval za zrejmé, že všetky nároky žalobcu tri roky dozadu pred uvedeným dátumom sú premlčané, a preto podľa súdu prvej inštancie žalovaná mala po uvedenom dátume splatiť štyri splátky t.j. splátku splatnú 23.09.2015 (splátka 43), 30.09.2015 (splátka 44), 07.10.2015 (splátka 45) a splátku splatnú 14.10.2015 (splátka 46), aby bol súčet poskytnutého úveru 1.200 eur. Žalovaný preto zaviazal na úhradu sumy 82,38 eur, ktorá zodpovedá súčtu nepremilčaných a dosiaľ nezaplatených splátok a to 43. splátky splatnej 23.09.2015 vo výške 26,61 eur až 45. splátky splatnej dňa 07.10.2015 vo výške 26,61 eur a sumy 2,55 eur ako časti v poradí 46. splátky dňa 14.10.2015, ktorou sa mal splatiť celý poskytnutý úver, keďže tento bol z vyššie uvedených dôvodov bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi zároveň priznal úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2, § 369 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. vo výške 5% ročne od 17.12.2016 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a 2 C.s.p.. Úspech žalovanej v konaní priznal v rozsahu 64,46 % (vychádzajúc zo súdom priznanej sumy 82,38 eur zo žalovaných 463,50 eur, čo zodpovedá 17,77 % úspechu žalobcu a 82,23 % úspechu žalovanej), ako rozdielu medzi percentuálnym vyjadrením úspechu žalovanej a žalobcu.

Proti zamietavému výroku rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobca podaným odvolaním uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. Poukázal na skutočnosť, že na základe zmluvy o úvere bolo žalovanej poskytnutých 1.200 eur, z ktorých uhradila 736,50 eur. Zdôraznil, že od počiatku považoval úver za bezúročný a bez poplatkov, z čoho vyplýva, že pri úvere vo výške 1.200 eur a 60-tich týždenných splátkach, je výška týždennej splátky 20 eur. Nakoľko žaloba bola podaná na súde dňa 18.09.2018, nepremilčané sú podľa neho splátky splatné od 24.09.2015 do 14.01.2016, t.j. 17 splátok po 20 eur, čo predstavuje celkom 340 eur. Vzhľadom k uvedenému má za to, že súd prvej inštancie v rozpore s obsahom dôkazov doložených v spise znížil počet splátok a dospel tak k nesprávnemu právnemu záveru.

Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu apelovala na ochranu spotrebiteľa v intenciách ust. § 3 ods. 3 zákona o ochrane spotrebiteľa majúca za to, že konanie žalobcu je protiprávne, v rozpore s dobrými mravmi. Zastávala názor, že zo žalobcom predložených dôkazov nie je zrejmé, aká čiastka jej bola reálne poskytnutá a ani akú čiastku preukázateľne žalobcovi zaplatila. Mal za to, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere preukázateľne obsahuje neprijateľné podmienky, pričom v zmluve absentujú povinné náležitosti, z dôvodu čoho považuje zmluvu za neplatnú v zmysle ust. § 39, § 53d Občianskeho zákonníka. Navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť v celom rozsahu, alternatívne opätovne preskúmať predmetnú zmluvu a podrobiť súdnej kontrole aj jej schopnosť splácať úver s poukazom na vysoký vek. Pre prípad, ak by súd dospel k záveru o jej povinnosti uhradiť žalobcovi dlžnú čiastku, žiada o možnosť splácania dlhu v mesačných splátkach vo výške 15 eur, splatných k 25. dňu v mesiaci počnúc prvou splátkou splatnou 25. dňa v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom rozhodnutie vo veci nadobudne právoplatnosť.

Žalobca v odvolacej replike uviedol, že žalovaná nevyprodukovala vo svojom vyjadrení žiadne tvrdenia, ku ktorým by sa podrobne v konaní už nevyjadril, a preto zotrváva na svojom odvolaní a všetkých doterajších písomných podaniach a navrhuje rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Žalovaná v odvolacej duplike trvala na ňou už prezentovaných názoroch.

Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie ako podané včas a oprávnenou osobou, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP, preskúmal rozsudok aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach po predchádzajúcom oznámení miesta a času na úradnej tabuli a webovej stránke súdu pri zachovaní lehoty podľa § 219 ods. 3 CSP.

Žalobca podaným odvolaním uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP.

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti v medziach žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov a z hľadiska odvolacích námietok obsiahnutých v odvolaní dospel k záveru, že odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnym posúdení sporu v prejednávanej veci nie je preukázaný a žalobcom nebol dôvodne uplatnený.

Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, ktorú je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov vzhľadom na absenciu jej základných náležitostí podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, s ktorým posúdením a záverom sa stotožnil aj samotný žalobca, ktorý v konečnom dôsledku požaduje od žalovanej úhradu len časti istiny úveru po započítaní úhrad, ktoré už žalovaná zaplatila. S uvedeným posúdením a záverom sa odvolací súd stotožňuje a považuje ho za správny.

Súd prvej inštancie dôvodil, že napriek skutočnosti, že úver je považovaný za bezúročný a bez poplatkov, je potrebné v danom prípade vychádzať z výšky mesačnej splátky uvedenej v zmluve, teda z výšky splátky 26,61 eur, s výsledným počtom 45 týždenných splátok po 26,61 eur a 46. splátkou vo výške 2,55 eur do výslednej sumy poskytnutého úveru 1.200 eur. Uvedený záver súd prvej inštancie odôvodnil tým, že použil výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, a teda že pri bezúročnom a bezpoplatkovom úvere sa výška mesačnej splátky nemení, keďže z hľadiska posudzovania otázky premičania je pre žalovaného priaznivejšie pri rozpočítaní žalovaným realizovaných úhrad na splátky kalkulovať s ich nezmenenou výškou, nakoľko má dlžník síce uhradený menší počet splátok, avšak čo do zvyšného počtu neuhradených splátok do celkovej sumy bezúročného a bezpoplatkového úveru v prípade námietky premičania je premičaná pomerne väčšia suma nárokov veriteľa. Odvolací súd uvedené posúdenie námietky premičania a záver súdu prvej inštancie považuje za správny.

Odvolačný súd na tomto mieste považuje za potrebné uviesť, že princíp rovnosti sporových strán, tak ako to predpokladá čl. 6 CSP v sebe zahŕňa aj princíp ochrany slabšej strany, ktorou je nesporne aj práve ochrana spotrebiteľa, ako slabšej strany v procesných vzťahoch. Podstatou ochrany slabšej strany je dorovnanie procesného postavenia tejto slabšej strany na úroveň, ktorá funkčne koreluje s procesným postavením protistrany, čo znamená že slabší subjekt sa má chrániť len do tej miery, kým sa nedosiahne funkčná procesná rovnosť. V súvislosti s uvedeným však nie je vhodné uvedený princíp interpretovať v tom zmysle, že sa má zabezpečiť nadradené postavenie slabšej strany o vzťahu k protistrane. Takto ponímaný odhad miery vyvažovania je preto zo strany súdu citlivou otázkou, a to aj v nadväznosti na princíp právnej istoty zakotvený v čl. 2 CSP, aby každý mohol legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, resp. spravodlivo. Ochrana spotrebiteľa sa teda v rovine hmotného práva prejavuje vyrovnávaním fakticky nerovného postavenia spotrebiteľa a dodávateľa, a to tým spôsobom, že sa v prospech spotrebiteľa vytvárajú právne konštrukcie, ktoré vo vzťahu k dodávateľovi vytvárajú omnoho priaznivejšie postavenie, ako v prípade bežného účastníka občianskoprávných vzťahov.

V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 26. augusta 2021 č.k. III. ÚS 260/2021-41, v ktorom sa ústavný súd zaoberal práve nastolenou otázkou výkladu toho, aký vplyv má to, že podľa ustanovenia § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je úver bezúročný a bez poplatkov, na povinnosť dlžníka splatiť dlh v dohodnutých splátkach. V tomto rozhodnutí ústavný súd vyslovil, že výklad, podľa ktorého dlžník je povinný úver splatiť vo výške dohodnutých splátok, teda že záver o bezúročnosti nemá žiaden vplyv na výšku dohodnutých splátok v tom význame, že jednotlivé splátky by sa mali pomerne znížiť o úroky a poplatky, nie je v rozpore so žiadnym ustanovením zákona a v podstate predstavuje vyplnenie jeho medzery, resp. dotvorenie následkov pomerne nového inštitútu spotrebiteľského práva. Uvedený výklad podľa ústavného súdu vedie k tomu, že dlžník nie je povinný platiť dojednané úroky a poplatky, no je povinný splatiť istinu v dojednanej výške splátok a uvedené nepovažuje za žiadne popretie zmyslu zákona, ktoré by narušalo spravodlivosť alebo by ho bolo možné považovať za svojvoľné. V náleze ďalej dôvodil, že sa jedná o vyrovnanie sa s tým, že zmluva o spotrebiteľskom úvere sa napriek svojej vade naďalej považuje za platnú. Zákon o spotrebiteľských úveroch porušenie povinnosti pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy nesankcionuje neplatnosťou zmluvy a následnou konštrukciou bezdôvodného obohatenia, ale osobitnou kategóriou úveru bez úrokov a bez poplatkov, ktorý záver favorizuje platnosť čiastkového dojednania o výške splátky a v podstate vedie k naplneniu účelu zákona, ktorý vadnú zmluvu o úvere nepostihuje jej neplatnosťou. Takýto záver podľa ústavného súdu nie je v rozpore s výkladovou zásadou - v pochybnostiach v prospech spotrebiteľa.

S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd námietky žalobcu považoval za nedôvodné a neschopné spochybniť záver súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne posúdil rozsah premlčaných splátok, teda splátok splatných viac ako 3 roky pred podaním žaloby na súde, ktorá bola podaná na súde dňa 18.09.2018. Preto žalovanú správne zaviazal len na úhradu splátok splatných a nepremľaných v celkovej výške 82,38 eur, teda splátky v poradí 43 splatnej 23.09.2015 vo výške 26,61 eur až 45. splátky splatnej dňa 07.10.2015 vo výške 26,61 eur a sumy 2,55 eur ako časti v poradí 46. splátky splatnej dňa 14.10.2015, ktorou sa mal splatiť celý poskytnutý úver vo výške 1.200 eur, keďže tento bol z vyššie uvedených dôvodov bezúročný a bez poplatkov, ako aj s prihliadnutím na celkovú výšku žalovanou už uhradených splátok, t.j. 736,50 eur.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a úspešnej žalovanej ich náhradu nepriznal, nakoľko jej žiadne trovy odvolacieho konania ani nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).